De Haagsche diligens. Zynde bevragt met de liederen die thans gezongen worden

bron
De Haagsche diligens. Zynde bevragt met de liederen die thans gezongen worden. B. Koene, Amsterdam 1829

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_haa008haag01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

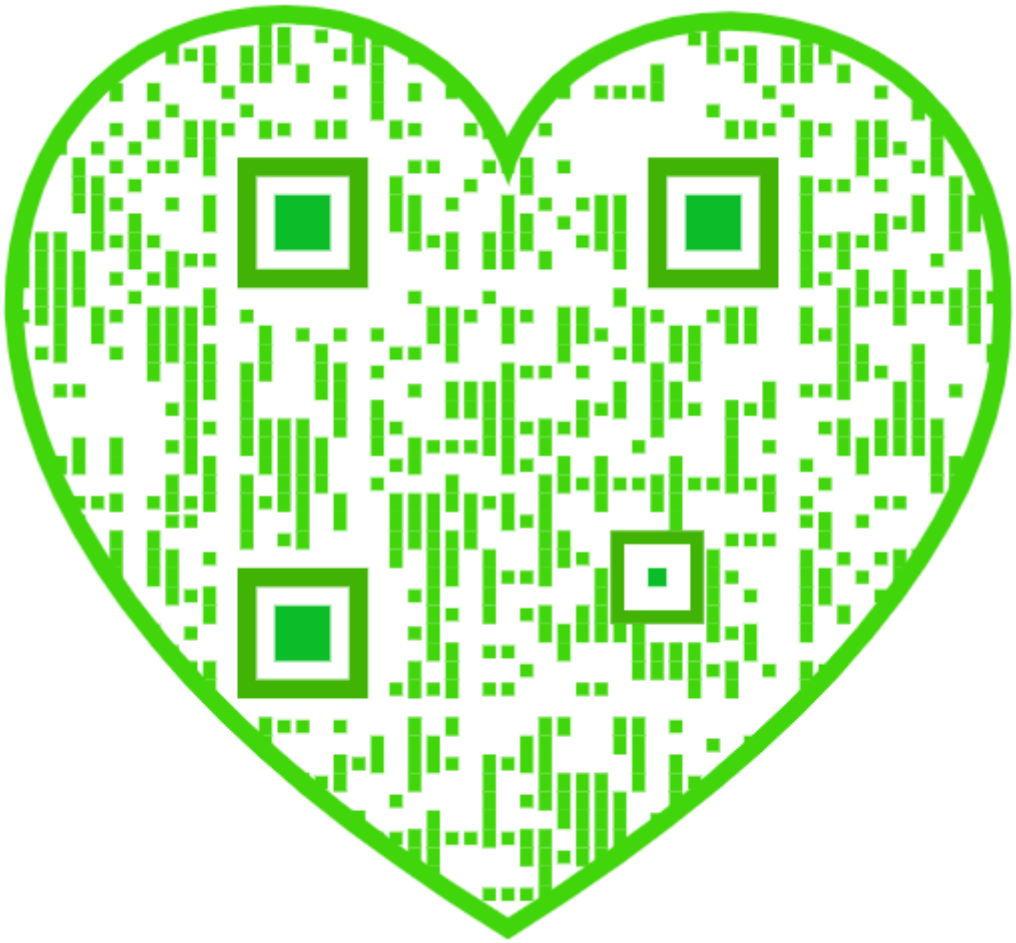

DE HAAGSCHE DILIGENS.

De nieuwe voerman van de Diligens.

Vivat lang leeft het Paardenryden,
Vrolyker staat dat weet ik niet,
Men is vergnoegd t'allen tyden,
Een Posteljon kent geen verdriet, bis.
Men schenkt my klaren en ook zoeten,
Dan ginds op morgen heden hier,
Met zweepgeklap mag 'k ieder groeten,
Is Voermans eer, en Voermans zwier.

2. Men stelt op voerlien veel vertrouwen,
Wissels, Goederen, ook klinkend Geld,
Poeslige Meisjes, ook lieve Vrouwen,
Zyn onder onze magt gesteld; bis.
Wildernis, Boschen, slechte wegen,
Felste kou, ook brandende zon,
Geen Onweer, Hagel, Storm nog Regen,
Verschrikt geen moedig Posteljon.

3. Vermakelyk is myn Diligence,
Nogthans rei ik niet gaarne alleen,
Dus loer ik vaak op extra kanse,
En waag' daarby een blaauwe scheen; bis.

's Nachts laat ik in myn Chais meest slapen,
De een of ander lieve meid,
'k Laat dan voor vreugd myn zweep fris klappen,
Hoe ras vervliegt dan onze tyd.

4. Toegevend hoorde ik in myn wagen,
Braaf zot geklap en pratery,
'k Laat dan myn Bruintjes draven, jagen,
En lacht met 's wereld huiglary, bis.
Laast hoorde ik in myn Chais gezeten,
Een Domine's praat over 't kuische gedrag;
'k Zag echter door de spleten,
Hoe dat Adoon op 't schootje lag.

5. Voor Balie twisten d' Advokaten,
Zaten laast in myn Diligens,
Zy deelden zamen de ducaten,
Volgens een regtgeleerd balans: bis.
Een pleit voor zeven jaar begonnen,
Werd, ô wat vreugd! toch eens beslist,
Wie waand gy, heeft 't proces gewonnen,
De Advokaat dat nimmer mist.

6. Laast hoorde ik een gesprek voorzeker,
Vermengd met Grieksch, Latyn en Fransch,
't Was met een Arts, Chirurgyn Apotheker,
Ryd t'zamen in myn Diligens, bis.
Zy praalden met haar kunstgeslagen,
In 't best genezen wonder fyn,
Doch die op 't kerkhof zyn begraven,
Klagen niet over smart of pyn.

7. Een piep jong duifje die om de schyven,
Trouwt met een koude snaak,
Moest 's nachts zyn jigtige pootjes vryven,
Heeft geen genot van 't huw'lyks vermaak, bis.
Zoms ryk geladen komt zy stappen,
In myne Chais of Diligens,
Ik moet myn zweep dan driftig klappen,
Wyl zy vertrok zonder kwitans.

8. Een jongman die meest om de duiten
Kiest een gekrongeld geel oud vel,

Pakt meest te zaam haar dikke duiten,
En zoekt myn Diligens zeer snel, bis.
Zoms voerd hy mee een jong manzelt'je,
Zy leven zoo wat op zyn Fransch,
Ik zwyg en steek hierby een speldje,
Schoon 'k hoor gekraak in myn Diligens.

9. Geloof wy ondervinden zaken,
In 't vak van onze Posteljons,
Treur, by bedrog en ook vermaken,
Wy ondervinden menig vons; bis.
Doch ik kan alles best verdragen,
Als is het krom, slecht, braaf of regt,
Wil ik hier mee verschoning vragen,
Wanneer ik zoms heb te veel gezegd.

De hedendaagsche smaak
Door D. Porcelyn. (Onder de zinspreuk:)

'k Vind om te Fitte altyd stof,
Maar 'k maak het echter nooit te grof.

Stem: *Al die in den echt wil treden.*

Vrienden! wil myn Lied aanhoren,
'k Kom alweder voor den dag,
Ik laat my niet ligt verstoren;
Wyl ik gaarne zingen mag, bis.
Van de Mode te beginnen,
Daar zong ik reeds dikwyls van,
Ik zal my dus weer bezinnen,
Of het nog iets velen kan. bis.

2. Jonge Knapen en Jufrouwen,
Luistert naar myn instrument,
Hoort met aandacht, wilt vertrouwen,
Ik ben met de smaak bekend, bis.

Als gy dus eens wilt begeeren,
Naar de smaak gekleed te gaan,
Zal ik uw de Mode leeren,
Dat gy zult verwonderd staan. bis.

3. Ik zal my maar eens eerst bepalen,
Tot de Petit Maiter kring;
Schoon ik zong verscheide malen,
Van die Knaapjes zonderling, bis.
Fiekerloot ik zal 't weer wagen,
Om te spreeken van hun pracht,
Zoo myn styl uw kan behagen,
Geef dan op hun kleeding acht. bis.

4. Lange Rokken, korte knepen,
En een ruime Broek geplooid,
Effen Vesten, of met streepen,
Daar gaan zy mee opgetooit; bis.
Patte Hoeden, breede Randen,
De Doek vercierd zoms met een speld,
Daar men van zou watertanden;
Maar 't is Glas voor weinig geld. bis.

5. Ook ziet men verscheiden dragen,
Willen zy Moderne zyn,
Een Kariek met Mantel-kragen,
Uitgevoerd met roode gryn. bis.
Maar die smaak kan ik niet pryzen,
Ik vind die geheel verkeerd,
Draag Kalmuk, ik zal bewyzen,
Die word voor de kou begeerd. bis.

6. Lieve Meisjes gaat naar Sinkel,
Hy woond op de Niewendyk,
In een zeer briljante winkel,
Naar de smaak gebouwd zeer ryk, bis.
Gy behoeft niet ver te loopen,
Meisjes wilt gy wezen wys;
Wilt by hem Katoenen koopen,
Alles tot gezetten prys. bis.

7. 'k Zal de Dames niet vergeten,
Zy behoren tot de zwier,
Schryf ik zoms wat te vermeeten,

Geef de schuld aan myn papier; bis.
Lange lyven, holle plooien,
Strooken, Sjerpen, alles vlug,
Dames, Kammeniers en Booijen;
Al hun pracht is op de rug. bis.

8. Ik hoor zoms een Vendje smalen,
Die verbeeld te zyn Poëet;
Wil zich tot die smaak bepalen,
Schoon hy nul nog cyver weet; bis.
Onlangs spraak ik nog dat Klantje,
Die ook graag voor Dichter gaat,
Maar het is een assurandje,
Die geen Taal nog Maat verstaat. bis.

9. Tot besluit myn goede vrinden,
Verschoon my als ik schryf te rond,
Daar is nog wel stof te vinden,
Maar te veel is ongezond; bis.
Wil men van de menschen leven,
Moet men steeds wat kippig zyn;
En zyn oordeel tegen streven,
Ieder leeft dus maar in schyn. bis.

Een nieuw lied, op een zekere molenaarsvrouw.

Op een nieuwe wys.

Komt Vrienden! hoord eens na dit Lied;
't Is op een Dorp waar geschied,
Al van een Molenaar zyn Vrouw!
Die Boerekool graag eten wou,
Zy had op de verjaardag wilt aanhooren,
Gezien dat Kool haar kon bekoren,
Want Boerekool komt nooit onpas,
Omdat het in de winter was. bis.

2. Toen deez' verjaardag was gedaan,
Zyn Man en Vrouw naar huis gegaan,

De Molenaar had iets bespeurd,
Wat op deez' jaardag was gebeurd,
Zy wou het om haar man niet weten,
Dat zy graag Boerekool wou eten.
Maar Baas en Knecht die wist daarvan.
Luister hoe het is gegaan. bis.

3. De Baas zei tegen de Knecht hoort aan.
Wy zullen van avond eens wandelen gaan,
En wy komen niet vroeg naar huis,
De vrouw die dacht nu is het pluis;
Nu wil ik eens Boerekool gaan eten,
My dunkt ik zal er wel van zweeten,
Want Boerekool komt nooit onpas:
Al dat hy zestig jaren was. bis.

4. Het Vrouwtje is toen heen gegaan,
Om Boerekool te zoeken gaan,
Zy nam tot zelfs de struik ook mee,
Zy dacht niet om een droef gewee,
Zy lag in 't bed, wilt het nu weten,
Vond daar Boerekool te eten.
Maar Baas en Knecht kwam spoedig thuis,
En zy hoorden veel gedruisch. bis.

5. Zy gingen naar de Bedstee toe,
't Was of men was van 't wandelen moe,
De Knecht zei: baas! wat vind ik daar,
Een half pintje staat hier klaar,
En een paar schoenen wilt het weten,
't Is zeker van de Baas vergeten.
Kom, zei de Baas; zy zyn uw present.
Deez' schoenen zyn my wel bekend. bis

6. De baas sprak, haald myn Jas zeer ras,
Ik wil kyken waar myn vrouw nu was,
Waar of zy toch zoo laat nu is;
'k Geloof by myn buren, 't is zeker wis,
De kinderen spraken zonder schromen,
Uw Jas die is in bed gekomen.
Nu kwam de man steeds aan het bed,
Hy zag nu ras de grootste pret. bis.

7. Zoodra hy aan de gordynen schoof,
Hy zag de Boerekool gestoofd,
Hy sprak: wel vriend! wat doet gy hier,
'k Geloof gy maakt met myn vrouw plyzier,
Ach, Baas! sprak hy, wilt my vergeven,
'k Heb met uw Vrouw hier niets misdreven,
Geloof my toch op 't woord van eer,
Ik kom nooit by uw Vrouwtje weer. bis.

8. Hy moest de deur uit met gedruisch,
Zyn schoenen bleven daar in huis,
Door sneeuw en morsigheid hoort aan,
Moest hy nu op zyn kousen gaan,
't Vrouwtje dacht wilt gy 't nu weten,
'k Heb lekker Boerekool gegeten,
Zy was te vrede op dit pas,
Schoon dat het in de winter was. bis.

9. Geloof my Vrienden al te gaar.
Het is een les in 't generaal;
't Zy Man of Vrouw in deze tyd,
Dat men elkander niet verblyd,
Wilt nooit gaan zoo een jaardag vieren,
Want naderhand moet gy 't bezuren;
Zoo als deez' man wat droevig spyt,
En is zyn schoenen en gespens kwyt. bis.

Een nieuw lied, op de liefde.

Stem: *Van Lizette en Leander.*

O Liefde bron van 't leven,
Wat zyt gy vol bedrog,
Ik wil naar liefde streven,
Wat is liefde toch,
Zy kwelt my byna dag aan dag,
Ik breng me uw offers als ik mag,
O God der liefde en min, bis.

Ach toon met my nu medely,
En schenk me een hartvriendin.

2. U voorwerp streelt myn zinnen,
Ja Meisje blank van hals,
Niet grof, of groot, wil 'k minnen,
Die Meisjes zyn niet mals,
Maar geef me een die aardig is,
Dan is het boter by de visch,
Maar welk een heerlyk lot, bis.
Ik spring dan vrolyk in haar schoot,
En deel in 't mingenot.

3. O schat en eng'lig meisje,
Ik val voor uw ter neer,
De liefde voert me een reisje,
Ach schenk me uw liefde weer,
De kracht der min die spoort my aan,
Ik ben vol liefde aangedaan,
Ach schenk me uw teedre gunst, bis.
Dan leef ik vry van zorgen,
Als ik kryg van uw de gunst(?).

Een nieuw lied, van het mislukte opgaan der luchtbol, te Haarlem.

Op een aangename wys.

Wat hoord men niet in onze tyd,
Van Koolbakkery en grappigheid,
't Was om de Menschen te vermaken,
Men dacht daar zou iets wonders naken,
Al wat men dan geschieden ziet,
't Is Koolbakkery en anders niet.

2. Op Zaturdag wilt my verstaan,
Een Luchtbal die daar op zou gaan;
Veel Menschen stonden daar te kyken;
Men scheen van de warmte te bezwyken;

Al wat men daar geschieden zag,
Daar kwam geen Luchtbal voor den dag,

3. Vier Zwynen met een Jagers hond;
Die zoude spoedig daar terstond,
Met een Jager in de hoogte ryzen;
Een elk Mensch die ging dit pryzen,
Al wat men dus geschieden ziet,
't Is Koolbakkery en anders niet.

4. 't Was in den Hout wilt my verstaan,
Alwaar de Luchtbal op zou gaan,
Veel menschen kwamen daar met hopen,
De Houtpoort uit zeer spoedig lopen!
Al wat men dus geschieden ziet,
't Is Koolbakkery en anders niet.

5. Zoo vlyt den een nog steeds den aar,
Maar ziet de Luchtbal was niet klaar;
Belang is ieder mensch gegeven;
De Kasteleins woude daar ook leven
Al wat men dus geschieden ziet,
't Is Koolbakkery en anders niet,

6. Gelooft my vry ik weet hoe 't gaat,
Ofschoon ik van de Luchtbal praat,
Ik weet myn zaken schoon te draaijen,
My dunkt ik zie de Luchtbal zwaaijen;
Al wat men dus geschieden ziet,
't Is Koolbakkery en anders niet.

De Amsterdamsche wandelaar.

Op een fraaije wys.

Zoo wil'k my dan weer figuleeren,
Om aardig u hier te Amuseeren,
Door 't zingen van een vrolyk lied,
Van 't geen thans overal geschied,
Ja Heeren, Dames, oude Vrouwen,
Ook Naaisters, Meiden, wilt vertrouwen,

Lakys, Koetsiers en Postiljons;
En ook van 't schoone Amoes vons,
Beschouwd men de Mannen en de Vrouwen,
Men kan ze niet te veel vertrouwen.

2. Laat ons dan niet langer prakticeeren;
Om elk naar smaak regt te waardeeren,
Men ziet de Wereld thans verkeerd,
De deugd en waarheid wordt verleerd,
Want als men eenmaal gaat beschouwen,
Manier en stand van oude Vrouwen,
Door krullen, Linten, Dotjes maar,
Bedekken zy hun oud grys Haar,
De Oude Wyven wilt my geloven,
Gaan zoms in zwier de Jonkheid te boven.

3. Ook Heertjes die zoo overal dwalen,
Met stokjes, Rokje groot gaan pralen,
Vergist uw niet, gelooft maar myn,
De fyne kleeren zyn maar schyn,
Ach! Lieve Meisjes wilt maar sparen,
Voor Heertjes die zig zoms verklaren,
Volgt my en ziet nooit op hun pak,
Want schraal en proper is hun zak,
Het geld zal hun niet veel bezwaren,
Zy kunnen geen Centjes overgaren.

4. Ja, Vrouwen die zoms zelfs niet weten;
Dat zy hun Echtenstaat vergeten,
By Tantes loopen zonder fout,
Daar men zooveel van grappen houd;
Zeer lastig is 't voor hart en ooren,
Hoe ongelukkig en hoe naar;
Is zulk een vlak voor 't Huwelyk maar,
Men kan slechts op een Vrouw vertrouwen,
Zy gaan zoms rare kunsten brouwen.

5. Lakys, Koetsiers die goddeloos leven,
En steeds op voordeel willen streven,
Die volgen hier nu myne leer.
Nooit denken dat zy zelfs zyn Heer;
Dan veele zyn die praktiseeren,

Van ieders iets te profiteeren,
Gy brengt uw hierdoor in 't verdriet,
Gelooft gy blyft knecht; en anders niet,
Want wil de knecht voor Meester speelen,
Zyn heerschzucht zou elk ras verveelen.

6. Dat Mannen ook hun pligt niet weten.
Zoms Vrouw en KIn'dren zelfs vergeten,
Door zwieren; krollen hier en daar,
Brengen zy zich zelfs in 't gevaar,
Getrouwde Mannen! wilt uw sparen,
Voor drank en zwier uw maar bewaren,
Volgt my, en hoort naar myne reen;
U toevlucht blyft de Vrouw alleen,
Want gaat men by de Nacht uit krollen,
Gewis de boel die raakt aan 't hollen,

7. Dienstmeiden, Naaisters wilt my hooren,
Laat nooit u Heerschap uw bekoren,
Gelooft my zulks is niet van duur,
't Vermaak is kort, geen avontuur,
Ook Keukenmeiden, Kammenieren,
Bedlend uw nooit van die plyzieren,
Dienst alle braaf, ja, met fatzoen,
Bewaard uw voor een heete zoen,
Want wilt toch in uw jonge jaren,
Uw eerbaarheid voor smet bewaren.

8. Gy jonge Heeren en Jufvrouwen!
Wilt op myn les toch maar vertrouwen,
Neemt voor de Stoomboot uw in acht,
Vriend Amor! krygt door hitte kracht,
Kunt gy de Stoomdamp niet verdragen,
Beklaag ik uw op uw oude dagen,
't Is waar de Stoom geeft veel vermaak,
't Is voor de vroege jeugd geen zaak,
Wil men met alle schepen varen,
De Stuurlui zullen het dan wel klaren.

9. Aan 't Gaslicht wil ik niet mankeeren,
't Geen wy van England moeten leeren,
Hoe lieflyk schoon is doch die fonds,
Ha! ik vergeet aan Posteljons,

Die Heertjes willen figuleeren,
En 't Schuiteveer weg praktiseeren,
Want alles is; 't zy treur of bly;
Maar schyn, bedrog; gelooft my vry,
Is men gesteld op vreemde zaken,
Men kan zich thans daar mee vermaken.

De kleine bedelaar.

Op een fraaije wys.

1.
Een arme kleine Bedelaar,
Zogt in de nood, zyn daaglyks brood,
Het leven valt hem bitter zwaar,
Hy smeekt aan elk zyn woning,
Maar vond volstrekt geen hulp betoning
Dan was hy hier, dan was hy daar,
Die arme kleine Bedelaar,

2.
Op 't einde ontmoeten hem eene Heer,
Die schat op schat gewonnen had,
Die zag medogend op hem neer,
En liet gulhartig by zyn sterven,
Hem naar zyn dood zyn schatten erven,
Zoo zorgt de Opperzegenaar,
Voor de arme Kleine Bedelaar.

3.
Toen ging hy vrolyk welgemoed,
Al met zyn schat, slechts naar de stad,
Waar hy voorheen was opgevoed,
Schonk steeds troost aan de bedroefde,
Bood hulp, aan die hulp behoefde,
Hy was de redder in gevaar,
Die arme Kleine Bedelaar.

4.
Hy had nu Geld en Goed genoeg,
En was te vreën, zoo als voorheen,
Toen hy zyn lot geduldig droeg,
Wyl hem geen tegenspoed meer drukte,
En zorgloos alles hem gelukte,
Was hy gered nu uit gevaar
Die arme Kleine Bedelaar.

5.
Nu bood hy bystand Dag en Nacht,
En had erbarmen, met de Armen,
Wyl hy zyn lot heeft overdacht,
Kan hem geen beter hoop thans streelen,
Dan om de Armen mild te deelen,
Zoo juicht hy vrolyk door het land,
Verlos nu van de Bedelstand.

6.
Gy Menschdom denkt nu vroeg en laat,
Dat God beloond wie hem niet hoond.
Maak op zyn hulp dus altyd staat,
Want hy kan troost en hulp steeds geven,
Hy is de redder in ons leven,
Hy is ons aller toeverlaat,
En red een ieder in zyn staat.

Een nieuw lied

Op een aangename wys.

1.
Als de gulde Zon zyn stralen,
Lieflyk met haar Morgenrood,
Komt op de Velden nederdalen,
En stooit de rozen uit haar schoot,
Als zy wederom trekken naar 't Zuiden,
Als de Bloempjes of de Kruiden,

Liefde, glans en luister biên,
Ziet daarin vrolyk zwieren,
't Is Venus Bloem die met u liên. bis.

2.
Venus Bloem der Herderinnen,
Ja! die ik eeuwig min zal biên,
Ik zal u eeuwig, eeuwig minnen
Ach! laat my u schoonheid zien:
Ik zal u Schaapjes helpen weiden,
Ik zal ze by de myne leiden;
't Is Venus Bloem die 't u behaagd;
Ziet de Zonne door haar verwen,
Die zy in haar voor hoofd draagt. bis.

3.
Slaap dan schoonste! boet u lusten,
Slaap, o Verwelker van myn gemoed,
En laat u schoonste Oogjes rusten,
Streeld de liefde in myn gemoed;
Slaap dan schoonste! u Minnaar die zal waken,
Hy zal u trouw en wel bewaken,
Ik zal zorgen dat u niets deerd;
Sluit u Oogen, vol mededogen,
Want u ontwaakt, myn smart vermeerd. bis.

De klagende leeuwrik.

Op een nieuwe wys.

1.
Bezangryk Koor! ziet naar beneden,
Op uw vriend en makker neer,
En die als mensch op de aard moet leven,
Onder het zuchtende hartzeer;
Kon myn Zangstem uw bekoren,
Toen ik op myn wieken dreef,

Mynen val door uw beschoren,
En vreest het Schepsel dat er leeft.

2.

En toen gy my door Linten, Strikken,
Lokte in uw listig net,
En in plaats my te verkwikken,
In een Yzer Kerker zet,
Niet aan de eene zy gehangen,
Maar wel geboeid aan alle kant,
En my tusschen de haard doen hangen,
Of wel geplaatst aan muur of wand.

3.

O neen! O neen! hier geen genade,
Op der aarde is er geen,
Lieve Zangers! laat uw raden,
Daalt onbezonnen zoo niet neer,
Want hier is uw val beschooren,
Hier wordt list op list bereid,
En laat de Lucht uw zangstem hooren,
Eer dat men hier uw val bereid.

4.

En dan nog eenmaal gezongen,
En dan voor het laatst, vaarwel!
Op myn Zootje neer gesprongen,
Met een toon zeer zagt en snel,
Voor het laast nu gaan ik rusten,
Hier begeeft myn toch de kracht,
Terwyl ik onder het kwynend zuchten,
Weer tot den vroege morgen wacht.

Gezelschaps-lied.

Stem: *Chena, Krena, enz.*

1.

Eenstemmig moet men vrolyk zyn,
Als men wil vreugde smaken,

Daarom, Heer Waard! schenk in den Wyn,
Wy willen ons vermaken!
Leef, leef, leef, leef vrolyk en verblyd,
Niets doet ons vreugde hindren,
Niets doet ons welzyn mindren,
Leef, leef, leef, leef vrolyk en verblyd.

2.

Wanneer men drinkt en vrolyk is,
Verdryven al de zorgen,
De liefde triumpheerd gewis,
En blyft niet in 't verborgen,
Heil dan, heil dan, deze Vriendenkring,
Niets doet de vreugde storen,
't Geluk doet ons begloren,
Triumph! triumph! wy leven nu verblyd.

3.

Deez' flesch is leeg, een andren maar,
Wy moeten nog eens drinken,
Wy zyn toch Vrienden met elkaar,
Kom laat ons vrolyk klinken,
't Welzyn, 't welzyn, van onze Vriendenry!
Wy schenken nog eens weder,
De Wyn die maakt ons teder,
't Welzyn, 't welzyn, van onze Vriendenry.

4.

Vrienden die hier zyt al te saam,
Blyft deze vreugde genieten,
Maakt u de Wyn al onbekwaam,
Hy zal u niet verdrieten,
Drinkt vry, drinkt vry, nog een volle teug,
Hy doet 't hart verlusten,
Gy kunt er goed op rusten,
Drinkt vry, drinkt vry, nog een volle teug.

Een nieuw lied, op eene klagende maagd.

Op een aangename wys.

1.
Komt maagden! hoort myn ongeval verklaren,
Hoe een valschaard my bragt in den druk,
Al in het bloeijen van myn jonge jaren,
Zoo wierd de bloem van hare steel gerukt,
Wat is het minnen, met valsche zinnen,
Hy noemde my zyn liefste zoet,
Maar ach! nu is 't met my gedaan,
Ik wil niet meer aan hem denken.

2.
Hy heeft my dikmaals zyn trouw gezworen,
Hy sprak zoet Lief! en zyt tog niet beducht,
Het scheen ik was voor hem alleen geboren,
Maar nu laat hy my alleen in het gezucht,
O, Bloem vol waarde! ô pand op d'aarde,
Die wierd van dien valschaard beroofd,
Wat zal ik nu beginnen gaan,
Nu ben ik van hem verlaten.

3.
O wredaart waarom moet gy my verlaten,
Ben ik meer Moeder, dan gy Vader zyt,
Maar geen klagen kan my helaas meer baten,
Ik ben in myn onnozelheid verleid,
Waar zyn u woorden, als gy bekoorden,
Myn hart in het eerste van de jeugd,
Hoe zal het langer met my gaan,
Wyl hy my laat in schanden.

4.
Nu zie ik hem met een ander passeeren,
Terwyl ik zit alleen in het getreur,
Van droefheid zal myn hart nog krempeeren,
Als ik dan overdenke myn getreur,
Maar gaat Verrader! & wreede Vader!
Verleid geen andere Dochters meer,
Gelyk als gy my hebt gedaan,
O Snoodaard! wilt vry van my keeren,

5.
Dochters! die met eenen Jonkman verkeren,
Myn lot kan voor u een voorbeeld zyn,
Gy, jonge Maagden! wilt hier van my leeren,
Hoe ik nu ben vol droefheid en pyn,
Want Jonkmans listen, die doen verkwisten,
Zoo menig Meisje haar bloem,
Ik zeg uw voor altoos vaarwel!
Ik zal nooit weder aan uw denken.

Een nieuw lied,

Op een aangename wys.

1.
Ach, Theresia! myn Engelin,
Ik komen u te groeten,
Gy weet, myn hart brand door de min,
Als ik u mag ontmoeten,
Gestadig schoon zonder weerga, bis.
Wilt myne min verzoeten.

2.
Wie komt hier vruchteloos doen zyn klagt,
Ach wilt my niet verstooren,
Ik heb geen minnaar die ik wacht,
Nog ik zal uw niet hooren,

Ik wil zoo jong geen Minnaar, bis.
Nog en doet geen devoiren,

3.

Hoe, Thresia! het is de eerste jeugd,
Als men wil vreugde rapen,
God heeft den mensch tot zyne vreugd,
Eene Vrouw geschapen,
Ach! wilt met my leven verblyd, bis.
Laat ons de trouwe smaken.

4.

Gy zult met al uw zoet gevly,
Nooit myn harte winnen,
Ik hou my aan de liebertyt;
Om my te verzinnen,
Want als het trouwe eens mislukt, bis.
Gedaan is het met minnen.

5.

Gedenk, ach waardige Thresia!
Dat ik uw zou verdrukken,
Neen! schoonheid zonder wederga,
Ik zal uw bloem niet plukken,
Voor op den dag van onze trouw, bis.
Als het my mag gelukken.

6.

Minnaar door uw standvastigheid,
Komt gy my nu bewegen,
Gy hebt my uit de liberteit,
Tot de trouw verkregen,
Gedaan is al uw smart en pyn, bis.
Zyt nu niet meer verlegen.

7.

Komt Flora met uw Lauwerkrans,
En wil dit paar vercieren,
Als zy zamen den trouw ingaan,
Wilt nu de Bruiloft vieren,
Komt, Zanggodinnen zingt gelyk, bis.
In vreugde en in plaisieren.

Een nieuw lied

Op een aangename wys.

1.
O jerum wat is 't een slechte tyd,
Ik wou dat ik nog vryer was,
Dan leefde ik in myn eenzaamheid,
Al duurde het nog zes jaar,
Zoodra als gy maar zyt getrouwd,
En jou Vrouwtje loopt op het laast,
En als je dan niet te werken heeft,
Is 't dan geen drommelsche plaag?

2.
Gy dient de Baker wel aantenemen,
Want het word al mooi de tyd,
Gy dient haar ook wel een godspenning te geven;
Dat geld dat ben je vast al kwyt,
Maar komt dat Kindje dan voor den dag,
Dan is het een groot rumoer,
Gy dient alweer in jou zak te tasten,
De wyfjes zyn over de vloer.

3.
Maar alsdan het kind opgebakerd is,
En de Vader neemt het aan,
Terwyl de Vroedvrouw de Moeder helpt,
Om na het Bed toe te gaan,
Zoo wordt het kind van een elk bekeken,
Zy zeggen is dat er geen man,
Die voor het eerste van zyn leven,
Zyn werk zoo wel heeft gedaan.

4.
Maar lykt het Kind dan na de Vader,
Als een Koe op een Schellevisch
Al evenwel willen de Wyfjes zeggen,
Dat het Vader zyn wezen is,

Zoo wordt men gekuld van alle de lieden,
Want zy zeggen is dat er geen man,
Die voor het eerste van zyn leven,
Zyn werk zoo wel heeft gedaan.

5.
Zoo gaat het ons als wy zyn getrouwd,
Met een lief Meisje tot zyn Vrouw,
Men denkt ik ben alleen haar Man,
Doch men heeft op zand gebouwd,
Dan wordt jagt op jagt gemaakt;
Tot de Vrouw komt in de val,
Dan moet de Man wel horens dragen;
En dat is nog niet met al.

6.
Die Vrouw die krygt dan kind op kind;
Waarvan hy Vader moet zyn,
En ook het brood voor verdienen zal,
Is dat geen smart en pyn.
Zoo raad ik uw die nog ledig zyn,
En nog niet zyn getrouwd,
Behelpt uw als het nu mode is,
Gy krygt dan geen berouw.

De vrolyke lepelkiet.
Door D. Porcelyn. (Onder de zinspreuk:)

Als ik maar tin heb om te smelten,
verkoop ik Leep, voor weinik kelten.

Op een nieuw wys.

Koop! koop maar Lepels,
Ja, ja, Kiet van alle soort,

Klokken en Klepels,
Zoo het behoord,
Ik Smelt en Kiet, 't is zonderbaar,
'k Heb dadelyk een Lepel klaar,
Myn Vorm heb ik by de hand,
Ik weet het wel te klaren;
Koop! koop maar Lepels.

2.

Laast kwam een Meisje,
Ja die was zeer verleken ziet,
Sprak wilt voor Lysje,
Voort een Lepel Kiet,
Zy kaf my van het beste Tin,
Ik stak er voort myn Vorm in,
Zy sprak wel brave Lepelkiet,
Ky weet het wel te klaren,
Koop! koop maar Lepels.

3.

Ky zyt een Ventje,
Behendik in het Lepel Kiet,
't Is een Presentje,
Voor kleine Piet,
Uw Vorm is een fyn Model,
Ky kunt de Kunst van Kieten wel,
Als ky daartoe genegen zyt,
Laat ik uw nog eens Kieten,
Koop! koop maar Lepels.

4.

Ik wou niet dralen,
Myn Koolen waren in de Brand,
Zonder te smalen,
Was ik by de hand,
Maar over dat verdort Soldeer,
Koot ik byna keen Lepels meer,
Maar nu 't Soldeeren is kedaan,
Weet ik het weer te klaren,
Koop! koop maar Lepels.

5.

Toen kwam een Krootje,
Aankeloop slechts op een Kruk,

Die had het Pootje,
Welk een ongeluk,
Zy sprak, ik wierd een Kesoldeerd,
En heb daardoor myn Been bezeerd,
IK heb van het Soldeer de droes,
Ik laat myn liever Kieten,
Koop! koop maar Lepels.

6.

Ik sprak Mamatje.
Zyt ky van het Soldeeren moe,
Ja, Kammeraadje!
Kiet jy maar toe.
Ik nam myn Vorm in de hand,
En brakt hem aan de Waterkant,
Ja, ja ik ving te Kieten aan,
Wyl het Mama begeerde,
Koop! koop maar Lepels.

7.

Meisjes wil hooren,
Hebt ky de droes van het Soldeer,
Kon 'k uw bekooren,
Kiet ik liefst weer,
Myn Vorm die is dadelyk klaar,
'k Kiet Kaarsen op uw Kandelaar,
Van Lood van Tin, van ledik smeer,
Hoe ky die wilt verkiezen,
Koop! koop maar Lepels.

8.

Hoort Jongkezellen,
Kunt ky de kunst van 't Kieten koet,
Pas op je tellen,
Eer ky het doet,
Al kiet ky naar eens ieders zin,
En ky treft eens beschadikt Tin,
Dan raakt uw Vorm van zyn stel,
En ky kunt niet meer Kieten,
Koop! koop maar Lepels.

Philis en Damon, of de zingende nachtegaal, zynde een nieuw herders minnelied, door D. Porcelyn. (Onder de zinspreuk:)

De nachtegaal kan door zyn zingen;
zyn toon door berg en dalen dringen.

Stem: ***Kon ik een Vrouwtje vinden.***

1.
Een Nachtegaal die kweelde,
Zeer lieflyk in het Veld;
Een Lied dat Damon streelde,
Wyl Philis hem verzeld, (3.)
Ach! sprak hy: die strelende tonen,
Die zullen onz' Liefde bekronen,
Ach Philis! geef my maar een kusch;
Opdat ik uw minnegloed blusch;
Ach Philis! geef my maar een kusch; (2.)
Opdat ik uw minnegloed blusch,
Uw minnegloed blusch. (4.)

2.
Zy aarzelde die schoonen;
Voldeed niet zyn begeer,
Hy kuschte hare konen;
Zy zegen beide neer; (3.)
Ach! sprak zy: gy hebt my veroverd;
Ik ben door de min reeds betoverd;
Nu kuschte haar Damon nog meer,

En Philis omhelsden hun weer,
Nu kuschte haar Damon nog meer; (2.)
En Philis omhelsden hun weer,
Omhelsden hun weer. (4.)

3.

Zy zyn toen neer gezeten;
Door 't schieten van de min;
Kon Damon niet vergeten,
Dat Philis deed zyn zin; (3.)
Ach! sprak hy: het licht uit myn oogen;
Heb ik uw dan eind'lyk bewogen;
Gy koesterd de min in myn hart;
Ik ben door de Liefde verward;
Gy koesterd de min in myn hart, (2.)
Ik ben door de Liefde verward:
De Liefde verward. (4.)

4.

Als Cupido zyn pylen;
Nu kwyt was per hazard;
Wou Philis niet verwylen,
Maar deernis trof haar hart, (3.)
Wyl Damon haar niet meer kon raken,
En haar door geen wellust vermaken;
Ach! sprak zy: wat ben ik misleid,
Ik ben door de min gekastyd,
Ach! sprak zy: wat ben ik misleid; (2.)
Ik ben door de min gekastyd,
Ja, zwaar gekastyd. (4.)

5.

Gaat gy zomtyds uit vryen,
Wanneer de Nachtegaal,
Zyn toonen uw misleijen;
Schiet dan geen minnestraal, (2.)
Wilt nimmer een Meisje bedriegen,
Of door uw geveinsdheid voorliegen;
Den Hemel die uw steeds verzeld,
Bevestigd uw Eed in 't Veld;
Den Hemel die u steeds verzeld, (2.)
Bevestigd uw Eed in 't veld,
Uw Eed in 't Veld. (4.)

6.
Gy Heders wilt gy minnen,
Volgt dan de les van myn,
Doet aan geen Herderinnen,
Verdriet door minnepyn, (3.)
Wilt haar door geveinsdheid niet kwellen;
Dan zal uw geluk steeds verzellen;
Als gy gevoeld min voor een Vrouw,
Blyf haar dan standvastig getrouw;
Als gy gevoeld min voor een Vrouw, (2.)
Blyf haar dan standvastig getrouw,
Standvastig getrouw. (4.)

7.
Tot slot: gy Herderinnen;
Steld niet uw eer ten toon,
Wilt niet zoo ras beminnen,
Al komt een Herder schoon. (3.)
Die uw door gevlei wil vermaken,
Ontzegt hem uw min, wilt niet blaken,
Want Liefde gebluscht, word soms guur,
En blyft steeds bedrog op den duur,
Want Liefde gebluscht, word soms guur, (2.)
En blyft steeds bedrog op den duur,
Bedrog op den duur. (4.)

Een nieuw lied, op Tryntje Ligtvoet, aan Jan keurd alles af. Door D. Porcelyn, (onder de zinspreuk:)

Hy die zoms al te keurig is,
raakt zelden klaar maar altyd mis.

Stem: *Van Tryntje.*

Ik was een Knaapje jong van jaren,
En genegen om te paren,

Door het minnen, ligt van zinnen;
Geloof ik was een klant, naar de trant,
'k Heb wel Een en twintig Vrysters gehad,
Ik was de roem van geheel de Stad,
Maar nu ben ik ze all' Kwyt,
Ach, wat een spyt!
Nu ben ik al myn Vrysters kwyt,
Voor altyd.

2.

De Eerste was een Loerendraaister,
En de Tweede een voorname Naaister,
Zy kon Borduren op veel manieren;
Was by de hand, en een Vrouw naar de trant,
De Derde en Vierde die deugden niet veel,
De Vyfde een bult, de Zesde was scheel,
De Zevende zwak van gehoor,
De Achtste had een lopend Oor,
Met een Hals zoo zwart als een Moor;
En zoo goor.

3.

De Negende ging Pierewaaijen;
Zy wist haar zaken goed te draaijen;
Men zag haar lopen met gansche hopen,
Liep vroeg en laat, als een slet langs de straat,
De Tiende geloof my die was gansch abdret,
Zy praten niet veel, maar hield tog van een pret,
De Elfde was een booze Meid;
Die raakte ik ook spoedig kwyt,
Toen kreeg ik weder een uit nyd,
Die my vryd.

4.

Die was zoo zeer jaloers van zinnen,
Ik dorst nooit met een ander beginnen,
Ik had een leven, 't was om van te beven,
'k Had geen vermaak, want zy krabde na raak,
De Dertiende was goed van mommen voorzien,
Ik tobde de boel, en ik speelde staag Kien,
Zy vroeg haar geld, 'k kon niet verstaan,
Ik dagt loop jy nu naar de maan;

De boel was op, 't stond my niet aan,
'k Liet haar gaan.

5.

Toen kwam er een met hooge schouders,
Maar dat was tegen de wil van myn Ouders,
Hoedat zy praten, moest ik haar verlaten,
Schoon zy was oud, en toch spoedig getrouwd,
Toen kwam er een Vyftiende ras op de been,
Die had maar één borst, en een knol op haar teen,
En tanden als een yzere pot,
Haar Neus gezwollen, half rot;
Die bromde staag als een Fagot;
Ik wierd zot.

6.

De Zeventiende scheen een Plugje,
Maar zy lag my te veel op haar rugje;
Liet zig steeds smeeren, van Boeren en Heeren,
Ging in het veld; en zy schoot als een held,
De Achtiende had zoo een proper figuur,
Zy stond my wel aan, maar was niet op den duur,
De Negentiende was heel koel,
Voor haar had ik ook geen gevoel;
Want zy stonk als een riöel;
Uit haar smoel.

7.

De Twintigste dat zou wel schikken,
Maar die was zoo bevangen van schrikken,
Al zy passeerde, waar zy na verkeerde,
Zag zy hun aan, met een hals als een Zwaan,
Een en twintig dat zal nog wel gaan;
Die had een gezichtje zoo rond als de Maan,
Met Tanden als Yvoor zoo wit,
En Oogen zwart gelyk een git;
Maar die ging steeds op haar rit,
Ik dacht fit.

8.

Zou er maar een van alle komen;
Ach! had ik maar de Bult genomen,
Of de Scheele, 't zou my niet vervelen,
Zwak van gehoor, of het lopende Oor,

Kwam nu de Loerendraaister maar aan,
De voorname Naaister dat zou wel gaan;
Ik nam nog graag een lieve Meid,
Die my van minnepyn bevryd;
Ik ben begocheld en verleid,
Ach! wat een spyt.

Een nieuw lied, op de modes van Parys, die maar al te veel in ons land nagevolgt worden, van die zoogenaamde half blanke heeren en jufvrouwen.

Stem: *Adieu monsieur Napoleon!*

1.
Komt Vrienden blyft een weinig staan,
En hoort die Fransche Moode,
Hoe zy gelint, gestrikt hier gaan,
En is hier onverboden,
Men treed als Paauwen door de stad,
Van boven bont, geen hembt aan 't gat,
Nog moet men wezen zeer galant,
Het gat vol schuld, is dat geen schand?
Het gat vol schuld, bis.
Wel foei! is dat geen schand?

2.
De Jonkmans dragen Broekjes fyn,
Al om het gat gespannen,
Wel hoort hoe dat de Moodes zyn,
Van die zoogenaamde Mannen,
Men haalt de Broek tot boven toe,
Met hysblok touw, ik weet niet hoe,
Zoo haalt men op de Broek aan 't gat,
Tot dat hy wel gespannen zat,

Zoo haalt men op, bis.
De Broek al aan het gat.

3.

Dan moet 'er een paar Kouzen zyn,
Ook naar de laatste Moode,
Men snydt ze door, is dat niet fyn,
De helft heeft men van nooden,
Het onderent draagt men is de schoen,
Het bovenent in de Laars van doen,
Zoo dat men met zyn tweeën koopt,
Een paar Kouzen zoo ter loop,
Zoo dat men met, bis.
Een paar, voor twee man koopt,

4.

De Meisjes na de laatste trant,
Die thans Corsjetten dragen,
Zoo styf om 't Ligchaam, o! wat schand,
't Is om zich zelf te plagen,
Het moet zeer styf geregen zyn,
Al door een rad, is dat niet fyn?
Dan zet men met een passer regt,
De Bril op de neus, ja 't is niet slecht,
Op de Neus een Bril, bis.
My dunkt. dat is niet slecht.

5.

Dan gaat men voor de Spiegel staan,
Om zich wat te amuseeren,
Men smeert en strykt zich nu en dan,
Het Haar al naar begeren,
Men pronkt het op, met krul by krul,
Door Paviljotten! op den Hul,
Blanketzel! ja, dat is niet mis,
Men moet zeer mooi zyn, dat's gewis,
Blanketzel! ja, bis.
Men moet mooi zyn, dat's gewis.

6.
De Meisjes gaan dan door de Stad,
Om weer wat mooi's te koopen,
Heel opgeschikt, geen hembt aan 't gat,
Zoo ziet men heele hoopen,
Die halfblanks Meisjes gaan zoo voort,
En zyn 'er niet eens om gestoort,
Wat of men schryft, of zingt, of spreekt,
En of men zoo de spot nu steekt,
Wat of men spreekt bis.
Het doet haar gantsch geen zeer.

7.
Daarom, gy Jonkmans! ziet wel uit,
Eer dat gy gaat beminnen,
Want anders is het spel verbruid,
Wat moet gy dan beginnen?
Doorzoekt eerst, wat dat de Meisjes zyn,
Zyn ze opgepronkt, het is maar schyn,
Doorzoekt eerst, wat dat de Meisjes zyn,
Geen hembt aan 't gat, o! wat een schyn,
Geen hembt aan 't gat, bis.
Die pronk, die is maar schyn.

8.
Daar kwamen eens twee Meisjes aan,
Iets by een Jood te koopen,
Haar kleed bleef zitten, hoort het aan,
Het scheurde heel wyt open,
Daar zag men toen het Wapen ras,
Zy hadden geen hembt aan op dit pas,
Zy namen een spelt, en spelden 't digt,
Weg was toen haar Lantaarn-licht,
Weg was toen haar, bis.
Toen haar Lantaarn-licht.

Een nieuw lied, op de vier getyden des jaars

Op een aangename wys.

1.
Hoe zoet is 't in de Lente te leven,
Als wy ons te saam in 't Lommer begeven,
Op een vroege morgen daar wy ons verheugde,
Ons weeldig jong hart slaat tik tak van vreugde.

2.
Men ziet in 't verschiet Aurora met haar stralen,
Met glans op 't Aardryk neer komt dalen,
Elk Vogel is lustig, doet zyn zang hier pralen,
Dan hoord men de zangen van de Nagtegalen.

3.
Het Zomer Saisoen dat baart ons genugten,
Het Hof is vol bloemen, de Boomen vol vrugten,
Men ziet elk Meisje haar Bloemtjes te plukken,
En dan op haar Minnaar zyn Boesem te drukken.

4.
Zoo wandeld men vrolyk het Bosch heen en weder,
Is men moei van 't wandelen dan zet men zich neder,
Om zoo elkander in 't Groen te vermaken,
Want haast komt ons weder de Herfst genaken.

5.
Komt de Herfst aan 't dagen, doet Bagchus ligt minnen,
Zyn vreugde komt strekken aan onze Vriendinnen,
Dan kent men geen zorgen, dan voelt men geen smarte,
Want 't Nat van Bachus spoeld de zorg van 't harte.

6.
Kom laat ons 't Nat van Bagchus eens drinken,
Terwyl men Apollo zyn snaren doet klinken,
Om zig zoo by de Wyn en de Vreugd te vermaken,
Want haast komt ons weder de Winter genaken.

7.
Komt de Winter genaken, men zorgt tot nutte,
Men zameld de Vruchten al in onze Hutte,
Die Vrugten die ons van de Zomer zyn gegeven,
Daar kunnen wy te zamen des 's Winters van leven.

8.
Komt de Avond aan genaken dat Venus met stralen,
Met glans op 't Aardryk hier komt nederdalen,
Men geeft zig tot rust, heeft zyn Liefje in de arm,
De Winter is koud, de Liefde is warm.

9.
Komt de Nagt dan genaken gaat men na zyn woning,
Dan smaakt ons de rust nog veel zoeter als honing,
De slaap verdryft de zorge, hoe is dan de ruste,
Vaart wel dan tot morgen en schept nieuwe lusten.

Een nieuw lied van een aardige grap, welke onlangs tusschen een wynkoopers knecht en een bakkers meid heeft plaats gehad.

Op eene vrolyke wys.

1.
Laastmaal kwam een meisje treden,
Met de broodmand in haar zy,
O, zy keek zoo wel te vreden,
Scheen van de liefhebbery,
Een jongman stont aan 't flesschen spoelen,
Meisje! wil je by my zyn,
Om je maag wat te verkoelen,
Met een glaasje beste wyn?

2.

't Meisje dat liet zich bepraten,
En sloop stil de kelder in,
Daar zag zy een aantal vaten,
Flesschen, glazen, na haar zin;
Maar, wat sprak het lieve meisje,
't Is hier al te koud voor my,
Neen, dan ben ik voor een reisje
Liever in de bakkery.

3.

Kom, zei hy, dan moet ge eens drinken,
Als het vogt na binnen loopt,
Zal de koude u wel ontzinken,
Want men hier geen brood verkoopt;
Bagchus kan de liefde ontsteken,
Zet u naast myn zy eens neer,
En laat wy eens zamen spreeken,
Lieve meid! kom, drink eens weer.

4.

't Meisje dronk by volle teugen,
Het smaakte haar zoo zuiker zoet,
Vrienden! ja, het is geen leugen,
Dat de wyn de liefde voed;
't Meisje keek zoo raar uit de oogen,
Als ze ooit gekeken had;
En zag haar op 't laatst bedrogen,
Dat zy tuimelde achter 't vat.

5.

Kom, zei hy, leg niet te malen,
Ik zal je helpen overend,
Gy zult hier niet ligt verdwalen,
Want ik ben een brave vent;
Hy begon met haar te stoeijen,
Kussen, streelen, en nog meer,
Daar wat van zou kunnen broeijen,
't Meisje riep: ik drink niet meer.

6.
't Meisje riep, schei uit met malen;
Duw my niet zoo tegen 't vat,
Laat my eerst myn broodmand halen,
Drommels vent! wat word ik nat;
Hoor eens wat er juist gebeurden,
Dat de meeste klucht hier gaf;
Door dat er twee hoepels scheurden;
Sprong de spons van 't wynvat af.

7.
De knecht liep rond als een bezeten,
Met de broek nog in zyn hand,
Had zyn lieve meid vergeten,
By het blusschen van haar brand;
De gantsche kelder lag te dryven,
De meid van buiten en binnen nat,
Schreeuwde, ik wil niet langer blyven,
'k Wou dat 'k maar myn broodmand had.

8.
Maar wat moest er nog gebeuren,
Juist kwam de wynkooper aan,
Klopte aan de kelder-deuren,
Alsof hy die in wou slaan;
De knecht moest eindelyk doch ontsluiten;
Daar zag hy 't spectakel aan,
Joeg hun alle bey na buiten,
Het vat was byna leeg gegaan.

9.
Meisjes, wil je wyntje drinken,
Zoek geen kelders nog geen vat;
Na de lucht zoo blyf je stinken,
En gy word zoo vreelyk zat,
Eindelyk moet gy 't lot beklagen,
Dat men u om Bagchus nat;
Spoedig uit je dienst zal jagen,
Denk op 't springen van het vat.

Een nieuw lied, op het Zwitsers land-meisje.

Stem: *Van de Venus jonker.*

1.
Ach wollig vee! ach wollig vee!
Hoe liefderyk vind ik uwe weiden,
Deez' zilver kruin der Alpiné,
Schenk my veel vreugde en verblyden,
Myn starend oog, myn starend oog,
Blikt naar u dart'lend grazen,
Daar my omhoog aan 's hemels boog;
Een sneeuw klomp doet verbazen.

2.
Hoe meenigmaal, hoe meenigmaal,
Komt my de zucht in u te streelen,
Als myn natuur stelt perk nog paal,
Om met u vrolyk rond te speelen;
O dan wanneer een sneeuw kolom,
Bedekt u schoone velden,
Zien ik met verbaasheid van rondom,
Wyl steeds u klagt my kwelden.

3.
Ach zoete vreugd u hulp en vlyt,
Zien ik steeds in het oosten kimmen;
Gelyk de zon in 't morgenrood,
Ver boven de Alpen glimmen,
Hy nadert reeds zyn zachte lonk,
Blyft eed en pligt bewaken,
Waar deugd en eer zeer klaar ontvonk,
Om zyn wensch te genaken.

4.
Hy heeft zyn woord hetwelk hy gaf,
Daar ginds in die valeijen,

Gehouden dus niets als het graf,
Kan ons van elkander scheiden;
Kom spoeden wy thans met malkaar;
Naar myne vaders woning;
Zoo zyn wy spoedig soms een paar,
De deugd is uw belooning.

5.

Ach wollig vee, ach wollig vee,
U voedster gaat nu scheiden,
Geniet de vreugde der Alpiné,
Wilt u met elkaar verblyden,
Adieu valei en berg en dal,
Dat myn vaarwel u streelen;
En de Echgo door het groot heelal,
Myn afscheidsgroet moog speelen.

6.

Maar als de spys door myne hand,
U voed in 't stemmig loeijen,
Daar berg en dal myn vaders hand,
Door 's Hemels gunst laat gloeijen:
Dan zing ik bly in 't snarenspel,
Weergalm langs groene weiden,
Daar de Echgo door het reinst bevel,
Beantwoord van ter zeyden.

7.

En waarom heeft myn vaders hand,
My aan deez' oord verbonden,
Schoon dat de zucht in een ander land,
Myn hart reeds heeft verslonden;
Zal ik getrouw lief wollig vee,
Steeds aan u afzyn denken;
Waar ook myn lot en liefde in vree,
De reinste vreugd moog schenken.

8.

Maar stil, ik hoor een krygs rumoer,
Veel ligt is hy thans ten stryden,
Ach dat toch eenmaal zyn retoer,
Zyn weerkomst my verblyden;

Dan weet ik dat een zachte druk,
Myn hart en hand doet gloeijen;
Terwyl een heilzon van geluk,
Ons aan elkaar zal boeijen.

Aria uit het sprakeloose meisje.

Op een fraaije wys.

1.
Ziet vrienden, welk een schoone Morgen,
Vergadert u, gaat vrolyk naar het strand,
Beklimt u Bootje zonder zorgen,
Bestuurt het met een vaste Hand,
Ik bid, spreekt doch zagt,
Werp diep in stilte uwe Netten,
Ik bid, spreekt doch zagt,
Gy krygt uw Buid gewis in uwe magt.

2.
Nu komt het uur, kom laat ons wachten,
Wanneer het slaat grypt men het aan,
De Moed doet ons nad'rent trachten,
Maar Schranderheid doet ons bestaan,
Geen woest storm zal ons ontzetten,
Ik bid, spreekt doch zacht,
Werp diep in stilte uwe Netten,
Ik bid, spreekt doch zagt,
Gy krygt uw Buid gewis in uwe magt.

3.
Dit uur zal onzen wensch doen slagen,
Zoo thans ons niet treft vermoeijenis,

Vlytige werken eer dat het dagen,
Der Zon ons dient tot hindernis;
Want al 't geweld der Orkanen,
By deez', stillen nacht;
Hoe zy wanklend mogen wanen,
Met hun, grootste pragt;
Zullen ons niet verbinden in hun magt.

4.

Steeds trosch met Mimen opgetogen,
By 't flonkrend helder licht der maan,
Zullen wy toch immers niet vruchtloos pogen,
Als men aan dat strand zal staan;
Waar de vangst by 't rust'loos zwoegen,
Altyd, vreugde uit;
Bedeelt door 't zaligste genoegen,
Verrykt, met uw buit;
Varen wy te vree de min en deugd vooruit.

5.

Triumph! Triumph! wy zegenpralen meden,
Door geestdrift en gebaarden aangetoond,
Niets verbasterd hier de zeden,
Maar de onschuld word beloond;
De hand vast aan 't roer gekluisterd,
Geen golf die 't knost;
Het ondermaansche word niet beluisterd,
Geen golf die 't knost;
Maar word van 't slaafsche zelfs verlost.

6.

Nu zyn wy omringd met lauw'ren kronen,
En hulde voor een nooit verzaagden vlyt,
Ziet gy uw eer en deugd belonen,
Sprekende waar u dit ontzeid;
Geen stormen zal ons nu ontzetten,
Spreek dus, niet meer zagt;
Geheiligd zy de vangst der netten,
Spreek dus, niet meer zagt;
Uw buid zy steeds in uwe volle magt.

Bruilofts-lied.

Stem: *Arm en nedrig is myn hutje.*

1.
Lustig nog eens opgezongen,
Opgeruimd en bly van geest,
't Ouderen hart door vreugd ontsprongen,
Op der Kind'ren Bruiloftsfeest;
Laat ons dit eens regt bedenken,
Met een glaasje vol met wyn,
Onze heilwensch aan hun schenken,
Mag voorzeker ook wel zyn.

2.
Smaak dan 't grootste heil der aarde,
Van dit dubble trouwverbond,
Smaakt het in de volste waarde,
Smaak het tot de laatste stond.
Familie ook van beider zyde,
Zy hartelyk van ons toegedacht;
Zich in deez' echten te verblyden;
Hierop een teugje toegebragt.

3.
Ook wy, die hier zyn als vrinden,
Deelen in de reinste vreugd,
Die in d'Echt is t'ondervinden;
Zuivre liefde, trouw en deugd,
Blyv' hun duurzaam vergezellen
Is de wensch, die 't hart ontsluit;
't Glaasje hierop in te stellen,
Drinken wy vereenigd uit.

Een nieuw lied, op de tooverende herders fluit.

Op een aangename wys.

1.
Ik ging laast om een kansje uit,
Een Meisje wy ontmoeten,
Ik presenteerde haar myn Fluit,
Wyl zy my vrien'lyk groete;
Z[y] sprak dit fraaije Instrument,
Dat zal my niet vervelen,
Ik blaasde 't reeds ik ben 't gewend, bis.
De Noten te verdelen. bis.

2.
Wy blaasden toen het spel der min,
Uit onderscheiden tonen,
Haar Amb[u]joru was naar myn zin,
Ik moest haar dus beloonen;
Ik schonk haar iets tot onderpand,
Wel zy my wist te streelen,
Zy blaasden lief zy had de trant, bis.
De noten te verdelen. bis.

3.
Vol geestdrift riep zy overluid,
Helaas! ik ben veroverd,
Gy hebt door 't streelen van uw Fluit,
Byna my gantsch betoverd;
Hoe zeer zy tegen wil en zin,
Van nyd moet zyn verbolgen,
Was zy verpligt in 't spel der min, bis.
Myn Harmonie te volgen. bis.

4.
Het eerste Zoontje dat zy kreeg,
Dat wierd een aardig guitje,
Als hy tot achtien jaren steeg,
Blies hy ook graag het fluitje;
Zyn Moeder sprak, myn lieve Zoon!
Gy hebt voor niets te beven.
Blaas steeds, maar observeer de toon, bis.
En wil steeds vrolyk leven. bis.

5.
Het spel had ons nu zeer bekoord,
Door Aartjes en Duëtten,
Wy volgden die maar ongestoord,
Door triöos en kwartetten;
Weldra was ons Orchest bezet,
Door brave Muzicynen,
Wy componeerden een duët; bis.
Tot voordeel voor de kleinen. bis.

6.
Hy figureerden voor 't publiek,
Ook by zyn goede vrienden,
Hy werd een meester in 't Muziek,
Men kon geen weerga vinden,
Ja, Bas, Fiool en Clarinet,
Hanteerde by dat guitje,
Hy kreeg weldra een draai duët, bis.
Ook voor zyn teder Fluitje. bis.

7.
Tot slot: gy Meisjes gaat gy uit,
Om liefde te beginnen,
Denk dan maar aan de Tooverfluit,
Dra zult gy my beminnen;
De tonen van dit Instrument,
Kunnen ieder meisje streelen,
Vooral wanneer zy zyn gewend, bis.
De Noten te verdeelen. bis.

Het bruilofts-feest.

Grooter vreugde is er niet,
Als daar een bruilofts-feest geschied.

Stem: *Uilenspiegel was gekomen.*

1.
Laat ons nu eens vrolyk zingen,
't Is op een gepaste tyd,
Wil men regt naar vreugde dingen,
Dat zich ieder hier aan weidt;
NImmer kon men 't beter uiten,
Als by 't vrolyk Bruilofts-Feest,
Niets kan hier 't genoegen sluiten,
Helder op en bly van geest.

2.
Laat de geest zich niet verdooven,
Vader! Moeder! 't is uw troost,
Dat gy dankbaar mee mag looven,
Ter Bruiloft van uw teder kroost;
Het eerste jaar een frisch jong zoontje,
Het tweede jaar een jonge meid;
Dat is op beiders hoofd een kroontje,
Drink, 't is aan de Echt geweid.

3.
Ziet wat lekker lekker bekje,
Is dat poeselig Bruidje toch,
Ja ik weet wel dat dit trekje,
Hem aan haar lief byzyn brogt;
Want het Jawoord nu verkregen,
Helpt hem weer regt op de been,
Waarom dus zoo lang gezwegen?
Schenkt en drinkt in 't algemeen.

4.
Ja, myn lieve Bruigom teeder,
Waar myn hart ten allen tyds,
En voor u dit zwier ik weder,
Bestemt totdat de dood ons scheidt;
Maar het eerste wilt gy weeten,
Waar ik bang, gy weet wel wat!
Doch, nu dit eens is gemeeten,
Zyt gy myne beste schat.

5.
Nu maar lustig rond geklonken,
Dier'bre beste vrienden schaar,
En eens helder ingeschonken,
Bruiloft is 't, maar eens niet waar?
Huplen, springen wy in 't ronden,
Rykt malkaar de Vriendschap-hand;
Opend vry daarby uw monden,
Niets verbreekt meer dezen band.

6.
Nu is het tyd voor ons te spreeken,
Vrienden tegen 't jonge paar;
Want het is met regt gebleken,
Dat zy zyn éénig voor elkaar;
Laten wy dus te zamen wenschen,
Dat hun aanvang deuglyk zy;
En zy boven alle menschen;
Tot nut zyn in de Maatschappy.

7.
Dus gy vrienden in 't ronde,
Die nog vreije lieden zyn;
Dat ook eens uw aller monden,
Met dien vreugd vervuld moog zyn;
Zoo geniet gy wel te vreden,
Vrolykheid op 't Bruilofts-Feest;
En de Eerbaarheid der zeden,
Ontkiemd gestaag uit ieders geest.

Een nieuw lied, of kluchtig verhaal,

Hoe dat twee meisjes met een list,
hadden in één flesch gepist,
op wat manier, ben ik niet echter,
na myn gedachten door een tregter.

Op een vrolyke wys.

1.
Kom vrienden in het ronde,
En luisterd na dit lied,
Ik zal een Klucht verkonden,
Wat onlangs is geschied,
Hoedat twee Meisjes met een list,
Hadden in één Flesch gepist,
O! Jannetje Styffel,
Wat hadden die twee een pret.

2.
Haar naam was beide, Bethje,
En waren by de zaak,
Alle Avond' een ander Pretje,
Dat was hun grootst vermaak,
Zy hadden een Flesch Ponsch gekogt,
En daar twee Vreijers op verzogt,
O! Jannetje Styffel,
Wat hadden die twee een pret.

3.
Zy zaten met haar vieren,
En dronken een goede graan
Vol lusten en Plaizieren,
Zy hoorden 't Acht uren staan,
Haar Vreijers moesten na 't Appél,
En zouden weer komen, verstaat 't wel,

O! Jannetje Styffel,
Wat hadden die twee een pret.

4.

De Meisjes wilden niet wachten,
Zy leegde gaauw de Flesch,
Het was kwartier na achten,
Toen dronken zy de rest,
Zy hadden het zamen wel beslist,
En weer wat in de Flesch gepist,
O! Jannetje Styffel,
Wat hadden die twee een pret.

5.

Haar Vreijers kwamen weder,
En hadden geen kwaad in 't zin,
Zy zaten een weinig neder,
En zeide, kom, schenk eens in,
De Meisjes ligt hen by de hand,
Avous, Santée! den Sergeant,
O! Jannetje Styffel,
Wat hadden die twee een pret.

6.

Het Glas wierd vol geschonken,
Een Duitscher nam het aan;
Hy heeft daar uit gedronken,
Begon met zyn Kling te slaan,
Sprak tot zyn Kammeraad, heel vies,
Zy hebben in de Flesch gepiest,
Hetgeen de Meisjes nu wel spyt,
Zy zyn haar Vreijers kwyt.

7.

Dus Meisjes maakt gy Pretjes,
Onthoudt vooral deez les,
Doet niet als deze Bethjes,
En pist toch in geen Flesch;
Want als ge uw Vreijers zoo tracteerd,
Dan raakt op 't laast de zaak verkeerd,
O! Jannetje Styffel,
Wagt uw toch voor die pret.

8.
Oorlof gy Jonggezellen,
Onthoud vooral deez' raad,
En past toch op u tellen,
Opdat het u zoo niet gaat,
Zoodra gy met een Meid verkeerd,
Die uw in het geheim tracteerd,
Laat haar dan eerst proeven,
Ik heb er door geleerd.

De vrolyke soldaat.

Er is geen grooter vreugd op 't land,
als onder den soldaten stand.

Stem: *A quel plaisir.*

1.
In den fleur van mynen dagen,
In het schoonste van myn tyd,
Kreeg ik eerst myn grootst behagen,
Te speelen met een jonge meid,
Ik kon dag of nacht niet rusten;
Door het streelen van de min,
Door vrouw Venus zoete lusten,
Kiesde ik myn vriendin;
Die uit liefde myn hart doorgriefde,
En verblyde myne zin.

2.
Myn zoet lief kreeg door het vreijen,
En begeerte tot de trouw,
Maar ik laat my niet verleijen,
Ik begeerde wel een vrouw;
Ik moet myn nog eerst bedenken,
Over deze slechten tyd,
Ik mogt eens myn zinnen krenken,
Neen, viva de liebertyd;

'k Wil met plaiziere nog wat zwieren,
Vrolyk wezen en verblyd.

3.

Ik ben in den dienst getreden,
Voor Koning onzen Majesteit,
Daar ik zeer mee ben te vreden,
't Is maar voor zes jaren tyd;
Elk een zegt ziet dezen kaerel,
't Is een properen Soldaat;
Net gekleed gelyk een paerel,
Als 'k passeerde over de straat,
O wat plaizieren! o wat plaizieren!
O wat plaizieren heeft een Soldaat.

4.

Als wy moeten exerceeren,
't Is maar voor een uur of vier,
Geen vrouwen die my chagrineeren,
Of geen kind'ren hoor ik hier,
En ik sterf hier van geen rouwe,
Ik ben van de zorg bevryd,
Het geweer is myne vrouwe,
Het geweer maakt my verblyd,
Naar 't exerceeren, wat promineren,
Zoo doorbreng ik myne tyd.

5.

Als ik moet Revú passeeren,
Voor Kollonel, of Generaal,
Dat doet ons den kost verteeren,
En verzet ons altemaal,
Een hoort het muziek steeds klinken,
Dan hoort men de trommel slaan,
Daarna gaan wy lustig drinken,
Als de Inspectie is gedaan,
Geen betre dagen kan men vragen,
't Soldaten leven staat my aan.

6.

Als men moet den wacht gaan maken,
En het is een schoone nacht,

Waar wy lustig ons vermaken,
Men speelt een kaartje of men lacht,
En staat men op sentinellen,
't Is meest altyd op de straat,
Dan komt Mietje of Isabelle,
En dient ons voor kammeraad,
O wat plaizieren! o wat plaizieren!
O wat plaizier heeft een Soldaat.

Een nieuw lied, van de slotenmaker.

Stem: *Van de knorrige Jufvrouw.*

1.

Een Slotenmaker hoog van jaren,
Sprak zyn dochter telkens aan,
Gy moet uw slootje toch goed bewaren,
Dat ik uw heb present gedaan,
Zy antwoord, ik zal geen moeite sparen,
Maar het is moeijelyk voor myn,
Om myn slootje zoo goed te bewaren,
Daar zoo vele sleutels van zyn.

2.

Hy sprak myn dochter wilt toch weten,
Zoo wel by dagen als by nacht,
Wordt zoo menig slootje versleten,
Menig een in 't verdriet gebragt,
Doet doch die krullen uit uw haren,
Voor die Slotenmakers die er zyn,
Daardoor zult gy uw slootje bewaren,
Daar zoo vele sleutels van zyn.

3.

Ja, maar ik wil myn slootje niet dragen,
Vader dat gevoelt gy klaar,

Want dan zou ik my gouw beklagen,
Om het te dragen voor 't passen maar,
Want gy weet ik ben jong van jaren,
Moet ik dan leven als een Bagyn,
't Is moeijelyk om een slot te bewaren,
Daar zoo vele sleutels van zyn.

4.

Zy die zich soms presenteren,
Sprak de Vader met fatzoen,
Zeg vriend! wilt toch uw weg avanceren,
En geen moeite voor 't slootje doen,
Al wilden zy veel geld vergaren,
En uw tracteeren op bier of wyn,
Zeg vriend! ik wil myn slootje bewaren,
Daar zoo vele sleutels van zyn.

5.

'k Antwoord voor het laast, myn Vader,
'k Ben openhartig zoo als ik zing,
Ik geloof daar staat voor my niets naarder,
Als dat myn slootje eens open ging,
Ik wil uw dan ook wel verklaren,
En bekennen aan groot en klein,
't Is onmogelyk om een slot te bewaren,
Daar zoo vele sleutels van zyn.

Een nieuw lied, op de klagt van eene disserteur.

Wanneer de liefde trouw'loos zwigt,
vergeet men veeltyds Eed en Pligt.

Stem: *Toen Adam in het Paradys.*

Wat word door de Liefde niet verrigt,
Gelyk ik uw zal verhalen,

Hoe menig mensch vergeet zyn pligt,
Als hy niet kan Zegepralen?
Ik minde in myn jonge jeugd,
Een Meisje schoon van waarde,
Genoot ook by die zalige vreugd,
Den Hemel op deez' Aarde.

2.

De Wapens van ons Nederland,
Dien ik voorheen waardeerde,
Verliet ik snood, o! welk een schand!
Hetgeen my zelfs onteerde,
Op 't hooren van een Echtverbond,
Hetgeen myn hart deed breken,
Begaf ik my op 't zelfde stond,
Om valsche min te wreken.

3.

Ik disserteerde van myn post,
En ging my stil begeven,
Ik dacht of 't ook myn leven kost,
Zal ik na haar gaan streven,
Geen Dood, geen Hel, noch Duisternis,
Kan my van haar ontrekken,
En zoo haar min dan zeker is,
Zal 't tot myn ongeluk strekken.

4.

Helaas! myn wil waar ydelheid,
En bragt my in 't lyden,
Het regt van Neerland dat reeds pleit,
Doet my met rampen stryden,
Weldra wierd ik gearresteerd,
En voor verbroken Eeden,
Veroordeeld en gecondemneerd,
Door President en Leden.

5.

Een diepe Kerker waar myn lot,
Ketens, boeijens, banden,
Daar moet ik, Hemel! groote God!
In leven, welk een schanden,

Hier, waar het lot beslist der jeugd,
Met ramp en smart te strijden,
Verkeerde toen die zoete vreugd,
Tot meerdering van myn lyden.

6.

Rampzalig lot, o valsche min!
Moest ik een Dierbaar leven,
Slechts voor een Aardsche gezellin,
Aan 's Regters uitspraak geven,
Ik minde haar opregt en teer,
Als de Appelen myner Oogen,
En dagt dien Eed breek ik niet meer,
Haar tong die kent geen logen.

7.

Doch koest'rend vuur van bleeke gloed,
Waar steeds aan het verdoven,
U schalksche blik drenkt steeds myn bloed,
En heeft myn heil verschoven,
Ik worstel met de wreede dood,
En hoop hy zal my naderen,
Het smaken van dit Kerker brood,
Verstyft my 't bloed in d'adren.

8.

Dus jonkheid als de list der Slang,
Het Gift by uw doet gisten,
Of op een roode Roose Wang,
Uw wensch waant te beslissen,
Bedaard dan, want de vleijery
Der Vrouwen, doet uw lyden,
En soms de vreugd der Maatschappy,
Verkeeren in bitter lyden.

Een nieuw lied,

Op een vrolyke wys.

Daar was laastmaal een Meisje loos;
Die wou gaan varen, die wou gaan varen,

Daar was laastmaal een Meisje loos,
Die wou gaan varen voor Matroos.

2.
Toen kwam zy in Amsterdam,
Alwaar zy by een, alwaar zy by een,
Toen kwam zy in Amsterdam,
Alwaar zy by een Ronselaar kwam.

3.
Zy nam dienst voor zeven jaar,
Omdat zy vreesde, omdat zy vreesde,
Zy nam dienst voor zeven jaar,
Omdat zy vreesde geen gevaar.

4.
Toen bragt zy haar kist aan boord,
Gelyk een jonge, gelyk een jonge,
Toen bragt zy haar kist aan boord,
Gelyk een jonge Matroos behoord.

5.
Zy moest klimmen in den mast,
Maken de zeilen, maken de zeilen,
Zy moest klimmen in de mast,
Maken de zeilen aan touwetjes vast.

6.
Maar door storm en onweer,
Sloegen de zylen, sloegen de zylen,
Maar door storm en onweer,
Sloegen de zylen heen en weer.

7.
Zy wierd gebonden aan de mast,
Maakten haar handen, maakten haar handen,
Zy wierd gebonden aan de mast,
Maakten haar handen en voeten vast.

8.
Zy riep Kaptyntje slaat my niet,
Ik ben uw liefje, ik ben uw liefje,

Zy riep Kaptyntje slaat my niet,
Ik ben uw liefje gelyk gy ziet.

9.
Eer het scheepje was aan wal,
Was er het jonge, was er het jonge,
Eer het scheepje was aan wal,
Was er het jonge Matroosje al.

10.
Toen kwam zy weer in de Stad,
Alwaar zy eene, alwaar zy eene,
Toen kwam zy weer in de Stad,
Alwaar zy eene Moeder had.

11.
Zy zei Moeder wordt niet boos,
Ik heb gevaren, ik heb gevaren,
Zy zei Moeder wordt niet boos,
Ik heb gevaren voor Matroos.

12.
Van een die my opregt bemind,
Heb ik dit kleine, heb ik dit kleine,
Van een die my opregt bemind,
Heb ik dit kleine onnozel kind.

13.
Oorlof jonge Meisje schoon,
Wees voorzigtig, wees voorzigtig,
Oorlof jonge Meisjes schoon,
Wees voorzigtig, voor een Matroos.

Een nieuw lied, op de vrolyke melkmeisjes.

Stem: *Laastmaal als ik in 't Maisaizoen.*

Kom, Kniertje zus ontwaakt myn kind,
't Werd tyd de dag breekt aan,

Ei zorg dat gy uw kleedren vindt,
   En trekt ze schielyk aan;
      Ik hoorde Grietje al,
   De meid van buurman Jan,
En Piet roept: Pleun, wat binje mal,
   Kom spoed u brengt de kan.

2.

Nu Kniertje haast u, repje dan,
   Het melkgoed staat gereed,
De knegt komt met de koeijen an,
   't Is later al gy weet:
      Zoo aanstonds komt de zon,
   Ik zie reeds 't morgenrood,
Ach! dat ik maar aan 't melken kon,
   Het melken geeft ons brood.

3.

De Koeitjens bulken in het veld,
   Haar uyers zyn gelaan,
Gy weet vaêr is 'er opgesteld,
   Dat wy vroeg melken gaan.
      't Past aan geen boere meid,
   Dat zy haar tyd verslaapt,
Hy weet wat men van Neelbuur zeid,
   Die smorgens geeuwt en gaapt.

4.

De luiheid wordt by elken stand,
   Met regt verfoeid, gehaat,
Maar 't is voor boeren op 't land,
   Het schandelykste kwaad:
      Die traag zyn werd verricht,
   Heeft zelden veel geluk,
Maar die voldoet aan zynen pligt,
   Kwelt spaarzaam leed of druk.

5.

Gy weet hoe Jan de knegt van Kryn,
   Was yvrig in zyn werk,

Hy huwde met Jan Keesens Tryn,
De knaap was vlug en sterk,
Zy bragt geen huwlyks goed,
Maar sloofde vroeg en laat
Altoos volyvrig welgemoed,
Nu zynze liên in staat.

6.

Zy namen trouw hun kerkgang waar,
En deden d'armen wel,
Tryn kreeg een kindje alle jaar,
De oudste, Pieternel
Is nu pas twaalf jaar,
Zy schryft al goed en leest,
Zy woont en werkt by beste vaêr,
Ze is altoos bly van geest.

7.

Dit is de vrucht van naarstigheid,
Dit is het loon der deugd,
Nu, Kniertje zus! nu lieve meid,
Nu wakker aan met vreugd:
Verdubblen wy de vlyt,
Dan wordt de schâ vergoed,
Het wel besteden van den tyd,
Geeft een gerust gemoed.

Een nieuw lied, op de vrolyke landman.

Stem: *Geeft een aalmoes, enz.*

Welkom, welkom, schoone morgen!
Welkom, lieve dageraad!
Welkom, schoon gy nieuwe zorgen,
Op myn zwakke schoudren laad,

Dank zy God, ik mogt verryzen,
'k Wil nu leven, 'k wil nu pryzen,
Hem, die voor my zorgt en waakt,
Hy, de Vader aller menschen,
Heeft het met my welgemaakt.

2. Gisteren was ik af van 't werken,
Gantsch vermoeid door al myn leên,
Weinig slaap kon my versterken,
O wat aardsche zaligheên!
Stil, genoeglyk 't land te bouwen,
Steeds te hopen, en vertrouwen,
Op den zegen van den Heer,
Hier, hier kan geen stad by halen,
Ik althans verlang niet meer!

3. Wat toch zou ik meer begeeren,
Van den vader der Natuur,
Daar ik elken stond kan leeren
Zyn hoogwys en goed bestuur?
'k Mag Gods vaderlyke trekken
Staag aanschouwen, en ontdekken,
In al 't geen rondsom my zweeft,
'k Zie het aardryk, vruchten geven,
Waar en mensch en vee van leeft.

4. 'k Zie de zon uit 't oosten ryzen,
En in 't westen ondergaan,
'k Hoor, byna op Englen wyzen,
't Zangryk choor den loftoon slaan:
'k Zie hoe zonneschyn en regen,
Van de menschen en het vee,
Ach! hoe velerlei genoegen,
Brengt het boeren leven mee.

5. Ryken mogen zich vergapen,
Aan wat ydele pracht en eer,
Lang te slempen, lang te slapen,
Speelen, dansen en wat meer!
Maar dit alles kan niet geven,
Zulk een stil genoeglyk leven

Als de boer op 't land geniet:
't Eind van zulk een vreugd moet wezen,
Kommer, angst en zielsverdriet.

6. 'k Hef dan stil myn ziel naar boven,
Tot myn' Schepper en myn God,
'k Wil hem dienen, leeven, loven,
Als besteller van myn lot,
'k Ga dan, met vernieuwde kragten,
Zonder dralen, zonder wagten,
My weer tot den arbeid spoen;
'k Hoop zoo lang ik hier mag leven,
Aan myn pligten te voldoen.

Een nieuw lied, van de brave keukenmeid.

Stem: *Cloris die myn hartje rooft.*

Wel wat is dat hier een boel,
Foei! wat zou Mevrouw wel zeggen!
Als zy 't hier zoo vol zag leggen,
Niets is leeg! niet eene stoel;
Ieder brengt my wat omlaag.
Maar dan wordt het neer gesmeten:
't Bergen wordt al meest vergeten.
Dat is voor my de grootste plaag.

2. Kom! ik knap het raschjes op,
Een, twee, drie, wat goed geborgen,
'k Zal maar voor den vrede zorgen,
Zoo! nu is 't weer als een pop.
Als ik door een kleine zaak,
Ongenoegen kan vermyden,
Dan kan ik my regt verblyden,
Zeker, dat is myn vermaak.

3. 'k Heb 't van daag nog magtig drok;
Maar, dat mag men vry geloven,

Kooken, bakken, braden, stoven,
Kan ik als de beste kok,
Kyk: het is myn grootste pret,
Als ik veel heb klaar te maken,
'k Heb nu verscheiden zaken,
Reeds vooraf gereed gezet.

4. Als myn volk gezelschap heeft,
Zorg ik, dat ze lekker eeten,
Nogthans zal ik nooit vergeten,
Dat 'er zuinig wordt geleeft,
'k Durf Mevrouw by 't botervat,
Op een kykjen zelfs verzoeken:
'k Spit met kuilen noch met hoeken,
Neen, 't is als een ys zoo glad.

5. 'k Stook nu wel wat grooter vuur;
Maar ik pas op 't koolen dooven,
'k Moet van avond groenten stooven,
En de turf is vreeslyk duur:
Die in voorraad koolen gaart,
Heeft niet altyd hard te stoken,
'k Moet toch telkens water kooken,
't Vuur is altyd aan den haard.

6. 't Is myn pligt, en 'k doe 't met lust,
Om voor 't volk wat te overleggen,
Schoon zy 't niet gedurig zeggen,
Zy zyn op myn' trouw gerust.
'k Neem 't ook als myn eigen waar,
En verlangt Mevrouw de blyken,
Laat ze in al myn kasten kyken,
't Is er altoos kant en klaar.

7. 'k Ben er groots op, dat men 't weet,
Waar ik ooit heb rondgezorven,
Nimmer is my iets bedorven,
'k Zorg dat meen eerst de kliekjens eet,
'k Weet wel, hier is overvloed,
Maar was 't daarom te vergeven?
Dat me 'er roekloos meê zou leven,
Neen! 't bezwaarde myn gemoed.

8. Wat of Kee buurs Mie toch denkt,
Als zy telkens iets benadert?
Suiker, Thee en Kruid vergadert,
En 'er anderen mee beschenkt?
't Is de grootste dievery;
Want zy schendt het goed vertrouwen,
't Zou my al myn leven rouwen,
Zoo ik ooit zoo deed' als zy.

9. 'k Heb 't hier wonder na myn zin!
't Volk beschouwt ons ook als menschen!
'k Zou de kost nooit beter wenschen,
't Loon is reed'lyk dat ik win.
En Mevrouw! o! Ze is zoo goed!
'k Moet haar achten en beminnen.
'k Weet niet wat ik zal beginnen,
Als ik haar verlaten moet.

10. Maar 'k heb Koo, dien brave knegt,
Nu reeds vyf jaar laten wachten;
'k Heb op zyn herhaalde klagten,
Eind'lyk toch eens Ja gezegd.
Zyn verdienste is wel niet groot,
Maar hy is me opregt genegen;
'k Denk door vlyt en 's Hemels zegen,
Krygt men ligt zyn daaglyks brood.

REGISTER.

A.

Als de gulde Zon zyn stralen.	15
Ach, Theresia! myn Engelin.	20
Ach wollig vee! ach wollig vee.	38

B.

Bezangryk Koor! ziet naar beneden.	16

D.

Daar was laastmaal een Meisje loos.	58

E.

Een arme kleine Bedelaar.	14
Eenstemmig moet men vrolyk zyn.	17
Een Nachtegaal die kweelde.	26
Een Slotemaker hoog van jaren.	51

H.

Hoe zoet is 't in de Lente te leven.	34

I.

Ik was een Knaapje jong van jaren.	28
Ik ging laast om een kansje uit.	43

In den fleur van myne dagen. 49

K.

Komt Vrienden hoord eens na dit Lied. 7
Komt Maagden hoort myn ongeval verklaren. 19

Koop, koop maar Lepels. 23
Komt vrienden blyft een weinig staan. 31
Komt vrienden in het ronde. 47
Komt Kniertje zus ontwaakt myn kind. 56

L.

Laastmaal kwam een meisje treden. 35
Lustig nog eens opgezongen. 42
Laat ons nu eens vrolyk zingen. 45

O.

O Liefde bron van 't leven. 9
O Jerum wat is 't een slechte tyd. 22

V.

Vivat! lang leeft het Paardenryden. 3
Vrienden wilt myn Lied aanhoren. 5

W.

Wat hoord men niet in onze tyd. 10
Wat wordt door de liefde niet verrigt. 52
Welkom, welkom, schoone morgen. 58
Wel wat is dat hier een boel. 60

Z.

Zoo wil'k my dan weer figuleeren. 11
Ziet vrienden! welk een schoone morgen. 40